

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Святий Отець наш,
Преподобний Паїсій
(Величковський)**

**Our Holy Father, the
Venerable Paisius
(Velychkovs'kyu)**

**Notre Saint-Père, le
Vénérable Païssy
(Velitchkovsky)**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorn.org

«Пам'ятай, душе моя, страшенне й страхітливе диво: що твій Творець ради тебе став Людиною, і зволив постраждати ради твого спасіння... а ти, нещасна душе, зістаєшся у лінощах. Хоч від цього часу вставай і не відкладай, улюблена душе моя, святого покаєння, скрухи серця і спокути за свої гріхи.» (Св. Паїсій)

На 28-го листопада за григоріанським календарем (це – 15-го листопада за юліанським), у той же день коли розпочинається Різдвяний Піст, ми святкуємо пам'ять Преподобного Паїсія (Величковського), українського Святого, що глибоко вплинув на людське життя своєю участю у відновленні містичної духовності за традицією Ісихастів, яка зосереджується в Ісусовій Молитві (уважне повторення: «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного/грішної»).

Відгомін знаходимо навіть у творі Дж. Д. Селінджера *Френні і Зуї (Franny and Zooey)*. Френні зачарувала книжка *Шлях паломника* (яка є одним з плодів трудів Паїсія), і вона намагається досягнути стан безперервної молитви. А її брат, Зуї, приводить її до радісного просвітлення своєю вдумливою заявою про вигадану, непривабливу «Товсту Пані», якій однак треба віддавати все найкраще, що тільки доступне нам. Він каже: «А хіба ж не знаєш ти – ну *послухай – чи ти не знаєш Ким ота Товста Пані є насправді? . . .* О, друже. О, друже. Це ж Сам Христос. Сам

Христос, друже.»

Св. Паїсій народився 21-го грудня 1722 в родині Протоієрея Івана й Добродійки Ярини Величковських у м. Полтаві в Україні. Його охрестили Петром, наче б то в честь Св. Петра, Митрополита Київського, який переніс осідок своєї Митрополії в Москву в 1325 р. ([див. ось тут](#)), та який упокоївся в Господі на 20-го грудня 1326 р. А чудове відео (українською мовою) про життя й труди Св. Паїсія, [ось тут](#): твердить, що його назвали в честь великого Митрополита Київського, Св. Петра (Могили) (1596-1646, його прославили в роках 1996 і 2005), з яким він розділяє свій день народження. Хресним батьком Петра був полковник Василь Кочубей, син козачого військового провідника, Василя Кочубея, союзника (а потім суперника) Гетьмана Івана Мазепи.

Батько Петруся упокоївся, коли хлопчині було лише 4 років. Крім свого служіння Настоятелем Свято-Успенського Собору в Полтаві, о. Іван був і поетом, який писав мовами польською та раннім варіантом книжної української. Петрів брат, молодший о. Іван, який наслідував їхнього батька, як Настоятель Собору, також помер через декілька років. Їхня мама, Ярина, правнучка єврейського купця з прізвищем Мандя, який був навернувся й прийняв Хрещення в Православній Церкві за всією своєю родиною (їх потім знали, як рід Майденків чи Магденів), вдалася до Архієпископа Київського Рафаїла (Заборовського) з проханням затримати пост Собору для молодого Петра. (Зусиллями Владики Рафаїла потім відновили титул «Митрополита», після пониження на титул «Архієпископ» в наслідок неканонічного передання Церкви Київської Церкві Московській у р. 1686).

Архієпископ прийняв їх ласкаво. Він поблагословив хлопця і повелів йому вчитися. Петро вступив у Києво-Могилянську Академію у віці 13 літ. Та незабаром він залишив її, щоб наслідувати глибше замишування – покликанню стати ченцем. (Його бабця по матері була Ігуменею Свято-Покровського Жіночого Монастиря в Полтаві, і його тета також була там черницею – мама його теж потім уступила в цей Монастир прийнявши ім'я Юліянія). У пошуках духовного наставника Петро провів приблизно рік у Свято-Микільському Монастирі на острові на річці Тясмин біля села Медведівка близько козачого міста Чигирин (тому зветься Монастир Медведівським). Там його постригли в сан рясофора (це – перша стадія чернецтва) і надали йому ім'я Платон.

О. Платон подався далі до Києво-Печерської Лаври, де він працював у друкарні. Будучи там, він пережив літургійне святкування очолене гостем, Молдавським Митрополитом, і набув любов до мови та народу Молдови. Та його шлях тепер повів його в саме серце православного чернецтва, на Гору Афон, де Платон трудився духовно при Монастирі Пантократора, що знаходився під покровом Запорізької Січі. Там він прийняв другий постриг з іменем Паїсія від свого Духовного Отця, Схимонаха Василя, що походив з Молдови.

Інші монахи приєднувалися до о. Паїсія. Його рукоположили в сан Священика у р. 1758, і він скоро поширив порожню келію Пророка Іллі у Скит на Святій Горі. Він почав вивчати й перекладати містичні твори Святих Отців на мову слов'янську. У 1763 р. о. Паїсій з 64-ма ченцями залишили Гору Афон і перенеслися до Свято-Духівського Монастиря у Драгомирні в румунській частині, де вони продовжували традиції Афонські. Літургії вони відправляли на двох мовах: на слов'янській та молдаванській (це - вітка румунської мови).

Коли Драгомирна стала частиною Австрійської імперії ченці переселилися до Секула. Старанна праця перекладу і виправлення текстів з мови грецької на

слов'янську продовжувалася. У р 1779 було настільки ченців, що о. Паїсій переселив більшість їх у просторніший Монастир Нямецький. Його возвели в сан Архимандрита в р. 1790, і він продовжував служити Духовним Отцем обох Монастирів.

Ченці молилися, працювали, служили вбогим та недужим, та під проводом святого Архимандрита, продовжували перекладати писання Отців. Вершиною трудів о. Паїсія був переклад з грецької на слов'янську *Добротолюбія* («*Філокалії*»). Це - компіляція писань у традиції Ісихастів Св. Макарієм Коринфським і Св. Никодимом Святогорцем, яку вони закінчили в р. 1782. Цей твір згодом привів до величезного духовного пробудження поміж Православними Християнами по всьому світі. Слов'янський переклад Паїсія видали в Санкт-Петербурзі в р. 1793, не довго перед його упокоєнням у Господі 15-го листопада 1794 р. Переклад на сучасну українську видано зовсім недавно (у 2010 р.) видавництвом *Свічадо*.

Слов'янське *Добротолюбіє* і ченці духовно оформлені Св. Паїсієм безмірно вплинули на духовне життя в Україні, в Росії, в Білорусі, в Румунії, в Молдові та в багатьох інших країнах – включаючи Північну Америку. Св. Герман привіз примірник з собою, коли прибув до Аляски, приблизно через рік після його видання. Воно й привело до видання анонімного духовного класичного твору *Шлях паломника*, що був ключовим у вищезгаданому творі Селінджера. Ці твори також мали поважний вплив на деяких т. зв. «Ісусівців» («Jesus people») у Каліфорнії у роках 1960-их. Вплинули й на навернення визначного о. Серафима (Ровза).

Дивним є те, що по його колосальному вкладі в духовне життя, Паїсія офіційно не прославили в хорі Святих впродовж майже двох століть, а тільки в червні 1988 р. (одне джерело каже, що його прославили в 1982 р. у Скиті Свято-Іллінському, якого він оснував був на Горі Афоні). Дехто піддає думку, що причина затримки - зволікання зі сторони провідників Російської Церкви та держави через його єврейське коріння. Паїсій був цілком відкритий про цю справу. Деякі джерела зауважують, що Св. Паїсія глибоке прагнення до Бога та його аскетизм це – вияви цих якостей, які такі провідні у Пророках Старого Заповіту, яких вершиною став чудовий Св. Іван Предтеча (широко відомий як Св. Іван Хреститель).

Св. Паїсій також пишався своєю українською (у його часах казали «малоросійською») спадщиною. Він часто підписував листи словами «Родимець Полтави». Був він сучасником видатного українського філософа-богослова Григорія Сковороди – вони як народилися так і заснули в Господі в часі дуже близькому один до одного, і обидва вчилися в Києво-Могилянській Академії. Про нього написав науковий твір св. п. Митрополит Іларіон (у мирі Іван Огієнко), перший Митрополит Української Православної Церкви в Канаді.

Нехай же труди та навчання, яких передають Св. Паїсій і його Учні далі приносять багато плодів, приготавляючи шлях для явного Царства Отця і Сина і Св. Духа, яке вже тепер поміж нас у Церкві, та яке колись перетворить хаос і темряву цього світу на космос світла, любові та праведності Вічного Царства. Амінь. ля нас. Ходімо й ми по його слідам, як він ходить по слідам Христа. Амінь.

**Our Holy Father, the
Venerable Paisius
(Velychkovs'kyy)**

“Remember, O my soul, the terrible and frightful wonder: that your Creator for your sake became Man, and deigned to suffer for the sake of your salvation....and you, unfortunate soul, remain in laziness. At least from this time forth arise and do not put off, my beloved soul, holy repentance, contrition of heart and penance for your sins.” (St. Paisius)

On November 28 on the Gregorian Calendar (which is November 15 on the Julian), the day that the Nativity Fast begins, we celebrate the memory of the Venerable Paisius (Velychkovs'kyy), a Ukrainian Saint who made a momentous impact on human culture by his participation in the restoration of mystical spirituality in the Hesychast tradition, which is centered upon the Jesus Prayer (the attentive repetition of the words: “Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner”).

An echo is even found in the book *Franny and Zooey* by J. D. Salinger. Franny has become enchanted with *The Way of the Pilgrim* (one of the products of Paisius' work) and strives to attain unceasing prayer. Her brother, Zooey, brings her to joyful enlightenment with his insightful declaration regarding a hypothetical, unappealing “Fat Lady”, to whom one must nonetheless offer the very best one has to give. He says: “And don't you know — *listen* to me, now — *don't you know who that Fat Lady really is?* . . . Ah, buddy. Ah, buddy. It's Christ Himself. Christ Himself, buddy.”

St. Paisius was born on December 21, 1722, into the family of Archpriest John and Dobrodiyka Irene Velychkovs'kyy in the city of Poltava in Ukraine. He was baptized Peter, apparently in honour of St. Peter, the Metropolitan of Kyiv who relocated the seat

**Notre Saint-Père, le
Vénérable Païssy
(Velitchkovsky)**

«Mon âme, souviens-toi le terrible et épouvantable miracle : que pour ton bien ton Créateur eSaint devenu un être humain et a souffert pour ton salut... et toi, pauvre âme, tu es absorbée par la paresse. Au moins dès maintenant, réveille-toi et ne lâche pas, ô mon âme bien-aimée, la sainte repentance, la contrition du cœur et la pénitence pour tes péchés» (Saint-Païssy)

Le 28 novembre selon le calendrier grégorien (le 15 novembre selon le calendrier julien), le même jour quand le Carême de la Nativité commence, nous commémorons le Vénérable Païssy (Velitchkovsky), un Saint ukrainien qui a eu un impact important sur la vie humaine par sa participation dans la restauration de la spiritualité mystique dans la tradition hésychaste qui est centrée sur la Prière de Jésus (la répétition attentive des mots : « Seigneur Jésus-Christ, fils de Dieu, ait pitié de moi, pécheur /pécheresse »).

Nous en trouvons un écho dans le livre de J.D. Salinger *Franny et Zooey*. Franny a été enchantée par le livre *Le Chemin du Pèlerin* (l'un des produits résultant du travail Païssy) et elle s'efforce à atteindre la prière incessante. Son frère, Zooey, la fait éprouver une sensation d'un joyeux éveil après sa déclaration révélatrice à propos de l'hypothétique, peu attrayante Grosse Femme à qui on doit pourtant donner le meilleur de ce que l'on a. Il dit : Mais est-ce que tu ne le sais pas – écoute – Est-ce que tu ne le sais pas Qui est cette Grosse Femme en réalité ? ... O, mon amie. O, mon amie. C'est Christ lui-même. Christ lui-même, mon amie.

Saint-Païssy est né le 21

of his Metropolia to Moscow in 1325 ([see article](#)), and who reposed in the Lord on December 20, 1326. However this marvelous [on-line video](#) (in Ukrainian) on the life and work of St. Paisius says he was named in honour of the great Metropolitan of Kyiv, St. Peter (Mohyla) (1596-1646, canonized in 1996 and 2005), with whom he shares his birthday. Peter's godfather was Colonel Basil Kochubey, son of the Kozak military leader, Basil Kochubey, the ally (and later opponent) of Hetman Ivan Mazepa.

Young Peter's father died when the lad was four. Besides his service as Dean of the Holy Dormition Cathedral in Poltava, Fr. John was a poet who wrote in Polish and an early form of literary Ukrainian. Peter's brother, the younger Fr. John, who succeeded their father as Dean of the Cathedral, also died several years later. Their mother, Irene, a great-granddaughter of a Jewish merchant surnamed Mandya, who converted and was baptised in the Orthodox Church together with all his family (who were then known by the surname Mandenko or Magdenko), went to Archbishop of Kyiv, Raphael (Zaborovs'kyy) requesting that the Cathedral post be held for young Peter. (Vladyka Raphael's efforts led later to the restoration of the title of "Metropolitan" which had been downgraded to "Archbishop" after the Church of Kyiv was uncanonically handed over to the Church of Moscow in 1686).

The Archbishop received them favorably. He blessed the lad and told him to study. Peter entered the Kyiv Mohyla Academy at 13. It was not long, however, before he left to pursue a deeper love – the monastic vocation. (His maternal grandmother had been Abbess of the Holy Protection Women's Monastery in Poltava, and his aunt, too, was a nun there – his mother eventually entered this monastery as well, taking the name Juliana). In his search for a spiritual director, Peter spent a year or so at the St. Nicholas Monastery on an island on the Tyasmyn river by the village of Medvedivka near Kozak Chyhyryn

décembre 1722 dans la famille de l'Archiprêtre Jean et de la Presbytera Irèna Velitchkovsky dans la ville de Poltava en Ukraine. Il a été baptisé Pierre, apparemment en l'honneur de Saint-Pierre, le Métropolit de Kyiv qui a déménagé son siège à Moscou en 1325 ([voir article](#)) et qui s'endormit dans le Seigneur le 20 décembre 1326. Néanmoins cette [magnifique vidéo](#) sur la vie et l'œuvre de Saint-Païssy nous raconte qu'il a reçu son nom en l'honneur du Grand Métropolit de Kyiv Saint-Pierre (Mohyla) (1596-1646, canonisé en 1996 et 2005) parce qu'ils sont nés le même jour. Le colonel Basile Kotchubey, le fils du commandant kozak Basile Kochubey, l'allié (et le futur opposant) d'hetman Ivan Mazepa, était le parrain de Pierre.

Le père de Pierre est mort quand il n'avait que quatre ans. Outre son service comme Doyen de la Cathédrale de la Sainte-Dormition à Poltava, le père Jean était un poète qui écrivait en polonais et en une ancienne forme de l'ukrainien littéraire. Le frère de Pierre, le père Jean cadet, qui a succédé à leur père comme Doyen de la Cathédrale est, lui aussi, décédé quelques ans plus tard. Leur mère Irèna, la petite-fille d'un marchand juif surnommé Mandya qui avait été converti et baptisé à l'Église orthodoxe avec toute sa famille (qui a par la suite été connue sous le nom de Mandenko ou Magdenko), est venue voir l'Archevêque de Kyiv Raphael (Zaborovsky) en lui demandant de désigner le jeune Pierre à ce poSainte. (Les efforts du Vladyka Raphael ont amené à la restauration du titre «Métropolit» qui avait été déclassé comme «Archevêque» après que l'Église de Kyiv avait été transférée à l'Église de Moscou en 1686).

L'Archevêque les a accueillis favorablement. Il a béni le garçon et lui a dit d'étudier. Pierre est entré à l'Académie Kyiv Mohyla à l'âge de 13 ans. Pourtant ses études n'ont pas duré longtemps : il a quitté l'Académie pour poursuivre une

(thus it is known as the Medvedivka Monastery). There he was tonsured a rassophore monk (the first stage in the monastic life), taking the name Platon.

Fr. Platon went on to the Kyivan Monastery of the Caves where he worked in the printing-shop. While there, he experienced the liturgical celebration of a visiting Moldovan Metropolitan and fell in love with the language and people of Moldova. However, his path now led to the heartland of Orthodox monasticism, Mt. Athos, where Platon laboured spiritually at the Pantocrator Monastery, which was under the patronage of the Zaporozhian Sich (Kozaks). He received his second tonsure with the name Paisius from his spiritual father, Schema-Monk Basil, who hailed from Moldova.

Other monks joined Fr. Paisius. He was ordained to the Priesthood in 1758, and soon expanded an empty cell of the Prophet Elias into a Skete on the Holy Mountain. He began to study and translate the mystical works of the Holy Fathers into Slavonic. In 1763, Fr. Paisius and 64 monks left Mt. Athos and relocated to the Holy Spirit Monastery in Dragomirna in the Romanian part of Bukovyna, where they continued to follow Athonite traditions. Liturgies were served in two languages: Slavonic and Moldovan (a branch of the Romanian language).

When Dragomirna became part of the Austrian Empire, the monks moved to Secul. There the diligent work of translation and correction of texts from Greek into Slavonic continued. By 1779 there were so many monks that Fr. Paisius moved most of them to the larger Niametz Monastery. Elevated to Archimandrite in 1790, he continued to be the spiritual Father of both monasteries.

The monks prayed, worked, served the sick and the poor, and, under the guidance of their saintly Abbot, kept on translating patristic texts. Fr. Paisius' crowning labour was the translation, from Greek to Slavonic, of *The Philokalia*, a

passion plus profonde – la vocation monastique. (Sa grand-mère du côté maternelle était Abbessse au Monastère féminin de la Sainte-Protection à Poltava et sa tante aussi, elle y était Nonne – éventuellement sa mère est entrée dans ce Monastère également ayant pris le nom de Juliana). Dans ses recherches d'un guide spirituel, Pierre a passé un an ou presque dans le Monastère de Saint-Nicolas sur une île de la rivière Tyasmyn près du village de Medvedivka qui se trouve non loin de la ville kozak Chyhyryn (il est ainsi connu comme le Monastère de Medvedivka). Il y a reçu la tonsure d'un Moine rassophore (la première étape de la vie monastique), ayant pris le nom de Platon.

Le frère Platon est allé à la Laure des Grottes de Kyiv où il a travaillé dans un atelier d'imprimerie. Là-bas, il a vécu une expérience de la célébration liturgique pendant la visite du Métropolitain Moldave et s'est passionné pour la langue et le peuple de la Moldavie. Mais maintenant son chemin l'a conduit au cœur du monachisme orthodoxe, au Mont Athos où Platon se consacre à la vie spirituelle dans le Monastère du Pantocrator qui se trouvait sous le patronage des kozaks de la Zaporozhian Sich. Il a reçu sa deuxième tonsure et le nom de Païssy de son Père spirituel, Schéma-Moine Basile qui venait de Moldavie.

D'autres moines ont rejoint Païssy. Il a été ordonné Prêtre en 1758 et bientôt il a transformé une vide cellule du prophète Élie en un ermitage sur la Sainte-Montagne. Il a commencé à étudier et à traduire des ouvrages mystiques des Saints-Pères en slavon. En 1763, le frère Païssy avec 64 moines ont quitté le Mont Athos et ont déménagé au Monastère du Saint-Esprit à Dragomirna dans la partie roumaine de la Bukovyna où ils continuaient de suivre les traditions athonites. Les Liturgies étaient célébrées en deux langues : le slavon et le moldave

compilation of writings in the Hesychast tradition, by St. Macarius of Corinth and St. Nicodemus of the Holy Mountain, which they completed in 1782. This work eventually brought about an enormous spiritual awakening among the Orthodox Christians of the whole world. Paisius' Slavonic translation was published in St. Petersburg in 1793, shortly before he fell asleep in the Lord on November 15, 1794. A translation into modern Ukrainian has only recently been published (in 2010) by the publishing house *Svichado*.

The Slavonic *Philokalia* and the monks spiritually formed by St. Paisius had a most dramatic effect upon the spiritual life of Ukraine, Russia, Belarus, Romania, Moldova and many other countries – including those of North America. St. Herman brought a copy of it with him when he came to Alaska within a year or so after it was printed. It also led to the publication of the anonymous spiritual classic, *The Way of the Pilgrim*, which was a key part of Salinger's book mentioned above. The work also had a profound effect upon some of the "Jesus People" of California in the 1960's, contributing to the conversion of the renowned Fr. Seraphim (Rose).

It seems quite unusual that, after his huge contribution to spiritual life, Paisius was not formally canonized for almost two centuries, in June of 1988 (one source says he was canonized in 1982 in St. Elias' Skete which he founded, on Mount Athos). It has been suggested that the delay was due to reluctance on the part of Russian Church and state leaders because of his Jewish roots. Paisius was very open about them. Some sources note that St. Paisius' profound thirst for God and his asceticism may be echoes of such qualities which were so prominent in the Prophets of the Old Testament, culminating in the magnificent St. John the Forerunner (popularly known as St. John the Baptist).

St. Paisius was also proud of his Ukrainian (the term in his day was "Malorosiys'ka" – "Little Russian") heritage.

(une variante du roumain).

Quand Dragomirna est devenue une partie intégrante de l'Empire autrichien, les Moines se sont installés à Sécoul. Le travail infatigable sur la traduction et la correction des textes de grec en slavon a poursuivi. Vers 1779, leur communauté comptait un si grand nombre de Moines, que le Frère Païssy a transféré la plupart d'eux vers un plus grand monastère, celui de Niametz. Devenu l'Archimandrite en 1790, il restait le Père spirituel pour les deux Monastères.

Les moines priaient, travaillaient, aidaient des malades et des pauvres et sous la direction de leur Saint Abbé, traduisaient des textes patristiques. La traduction de grec en slavon de *La Philokalie*, compilation de commentaires rédigés en 1782 selon la tradition hésychaste par Saint-Macaire de Corinth et Saint-Nicodème de la Sainte-Montagne a couronné le labeur du frère Païssy. Éventuellement cet ouvrage a causé un énorme éveil spirituel parmi les Chrétiens orthodoxes du monde entier. La traduction de Païssy en slavon a été publiée à Saint-Petersbourg à 1793 peu avant sa mort le 15 novembre 1794. La traduction en ukrainien moderne a vu le jour tout récemment (en 2010) préparée par la maison d'édition Svichado.

La Philocalie en slavon et les moines formés sous une influence spirituelle de Saint-Païssy ont eu un impact dramatique sur la vie spirituelle en Ukraine, Russie, Biélorussie, Roumanie et en Moldavie ainsi que sur beaucoup d'autres pays, y compris ceux de l'Amérique du Nord. Saint-Herman en a amené une copie quand il est allé à l'Alaska, juste un an après qu'il avait été publié. Cet événement a aussi résulté en publication d'un ouvrage spirituel classique anonyme *Le Chemin du Pèlerin* qui était un élément clé du livre de Salinger ci-haut mentionné. Cet écrit a fait un profond effet sur certains représentants

He frequently signed his letters with the words "Native of Poltava" after his name. He was a contemporary of the renowned Ukrainian philosopher-theologian, Hryhoriy Skovoroda – they were born and fell asleep in the Lord very soon one after the other, and had studied together in the Kyiv Mohyla Academy. Metropolitan Ilarion (in the world Ivan Ohienko), the first Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, wrote a scholarly work about him.

May the works and teachings handed on by St. Paisius and his Disciples continue to bear much fruit, preparing the way for the manifest Kingdom of the Father, Son and Holy Spirit, which is already here now in the Church, and which shall one day transform the chaos and darkness of this world into the cosmos of light, love and righteousness of the Eternal Kingdom. Amen.

du «Peuple de Jésus» en Californie dans les années 1960 contribuant à la conversion du renommé Frère-Séraphin (Rose).

Il semble tout à fait étrange que malgré son énorme contribution dans la vie spirituelle, Païssy n'ait pas été canonisé de façon formelle pendant presque deux siècles jusqu'à juin 1988 (une source raconte qu'il a été canonisé en 1982 à l'ermitage de Saint-Élie qu'il avait fondé sur le Mont Athos). On suppose que ce délai s'explique par l'opposition de la part de l'Église russe et des chefs d'état à cause de ses racines juives. Païssy ne les cachait pas. Certaines sources prétendent que sa profonde soif de Dieu et son ascétisme viennent de ces qualités qui étaient si importants pour les Prophètes du Vieux Testament, se culminant en magnifique Saint-Jean le Précurseur (communément appelé Saint-Jean Baptiste).

Saint-Païssy était aussi fier de son patrimoine ukrainien (le terme de l'époque «Malorossiys'kyy» – «Petite Russe»). Il a souvent signé ses lettres en mettant «Originaire de Poltava» après son nom. Il était contemporain du renommé philosophe-théologien Hryhoriy Skovoroda : ils étaient nés et décédés l'un après l'autre et avaient fait leurs études à l'Académie Kyiv Mohyla. Le Métropolite Ilarion (dans le monde Ivan Ohienko), le premier Métropolite de l'Église orthodoxe ukrainienne au Canada, a écrit une étude savante sur lui.

Que les œuvres et les enseignements de Saint-Païssy et de ses disciples portent leurs fruits en préparant le chemin pour le Royaume manifeste du Père, du Fils et du Saint-Esprit qui est déjà parmi nous ici, à l'église, et qui transformera, un jour, le chaos et la noirceur de ce monde en le cosmos de la lumière, de l'amour et de la justice du Royaume Éternel. Amen. (traduit par Olena Yemchenko)

